

børn og deres familier koster samfundet mange penge, og måske er der derfor i kortsynethedens navn skåret ned på den forebyggende og behandlende indsats. Når beløbet er stort, er der mange, der tror, at så er der et automatisk grundlag for at skære ned, men sådan er det jo ikke. Alt for mange døgninstitutioner er blevet lukket, både behandlingsinstitutioner for børn og institutioner til parallelanbringelse. Resultatet er, at markedskræfterne virkelig er slået igennem, og i dag er der mangel på pladser. Pladsudbyderne bestemmer prisen, og barnet og familien må tage til takke med den plads, der er ledig, og det er altså ikke altid den rigtige eller optimale for barnet eller familien.

For få penge og for få og for ringe personaleressourcer giver sig udslag i alt for mange eksempler på resultatløse foranstaltninger, og heller ikke kassetænkning fremmer kontinuiteten. Handlingsplanerne, som var et resultat af Graversen-udvalgets arbejde, skulle højne niveauet, men det viser sig, at handlingsplanerne bare er blevet en sur pligt for sagsbehandlere og sjældent udarbejdes i samarbejde med forældrene og barnet eller den unge.

Hvis vi vil gøre det bedste, koster det mange penge, og det koster mange penge her og nu. Til gengæld kan det sagtens være, det på længere sigt bliver en reel økonomisk besparelse, så det eneste, der reelt stiger, er livskvaliteten og tilfredsheden hos de truede børn og deres familier.

På det grundlag er vi med til at stille det forslag til vedtagelse, som Kristeligt Folkeparti har udarbejdet, og vil gerne arbejde for, at de ting sættes i værk hurtigst muligt.

Tom Behnke (FRI):

Jeg skal beklage, at jeg ikke har kunnet følge debatten her i dag. Der har været nogle andre påtrængende opgaver i huset, men jeg vil gerne understrege, at i det tilfælde, at Frihed 2000 havde været til stede fra starten, havde vi også set frem til at kunne være medforslagsstillere på det forslag til vedtagelse, der nu er fremlagt. Vi er helt enige i det, der er indeholdt i forslaget, og ville gerne have været medforslagsstillere, men det er der som sagt en god grund til at vi ikke er. Vi vil selvfølgelig stemme for det, når det nu kommer til afstemning.

Vi er meget enige i, at netop når der er tale om de truede børn og børn, som bliver anbragt uden for familien, når der ikke er andre muligheder, skal man gå meget konkret ind i den en-

kelte sag og se meget konkret på, hvad man kan gøre i den enkelte sag, for at problemerne bliver løst, og for at børnene bliver hjemgivet så hurtigt som muligt.

Vi er også meget tilfredse med, at der er kommet en pind med om, at man skal bruge den nære familie. Vi ser desværre alt for tit, at når børn bliver tvangsfjernet, fordi det er den eneste mulighed, der er tilbage, tvangsfjerner man ikke bare barnet fra forældrene, men også fra bedsteforældre og den øvrige familie, og det er ikke hensigtsmæssigt.

Der kan være forskellige årsager til, at forældrene ikke magter opgaven, men det er ikke ensbetydende med, at man skal afskære forbindelsen til hele den øvrige familie, og derfor er vi meget glade for, at den pind er kommet med. Det er en af de pinde, vi vil bringe frem og understrege i det videre forløb, fordi det er utrolig vigtigt, at barnet bevarer kontakten til sin familie, så vidt det overhovedet kan lade sig gøre.

Så vi støtter forslaget.

Tove Fergo (V):

Jeg vil også på vegne af en lille gruppe i Venstre sige Kristeligt Folkeparti tak for at rejse debatten om familiens centrale rolle i forbindelse med varetagelsen af dens børns opvækst og i forbindelse med det sociale arbejde.

Jeg synes, det er utrolig nyttigt at få sat familiens rolle på dagsordenen, og jeg synes, der er sagt rigtig mange gode ting og kloge ting.

Jeg er meget ked af at skulle stå her på denne lille gruppes vegne, men på baggrund af den anden pind i dagsordensforslaget er vi desværre nødsaget til at stemme imod dette dagsordensforslag, og det gør vi med meget trist sind, for jeg ser så mange problemer i denne øgede overvågning og indberetning om mennesker i Danmark.

Det kan simpelt hen ikke være rigtigt, at mennesker, familier og måske især de svageste familier skal være bange for at lukke døren op for deres sundhedsplejerske, skal være bange for at sende deres børn i daginstitution, skal være bange for, når skolelæreren ringer, fordi der er problemer med barnet, om det nu vil føre til en indberetning. Det skaber utryghed, og det skaber angst netop hos de mennesker, som vi jo så gerne vil hjælpe alle sammen.

Vi har jo en lov om indberetningspligt i Danmark, og jeg er sikker på, at de frontarbejdere, der ser, at noget er ravsuskende galt, også indberetter det. Jeg ved ikke, om det er rigtigt,